

ប៉ែនណា ព្យាយាមម្តងទៀត

ដោយ ជេន ឈូត
(ផ្នែកទៅលើដំណើររឿងពិត)

ដំណើររឿងនេះបានកើតឡើងនៅក្នុង ស.វ.អា. ។

ប៉ែនណា បានអានពាក្យនៅលើក្រដាសចែកនៅសាលាបស់នាងម្តងទៀត ។ ការប្រកួតតែងសេចក្តី ៖ ឈ្នះដំណើរកម្សាន្តដោយតក់គិតថ្លៃនៅកាន់ទីក្រុង ញូយ៉ក !

វាគឺជាការប្រកួតមួយសម្រាប់សិស្សនៅក្នុងសាលាជាច្រើននៅក្នុងតំបន់នោះ ។ ប៉ែនណា បានគិតស្រមៃអំពីខ្លួននាងនៅទីក្រុងញូយ៉ក ដោយមានអត្ថាធិប័ត្រ។ នៅដំបូងនាង និងប្រុសសំណាក់នៃសេរីភាពនៅក្បែរនោះ ។ នាងចង់ទៅណាស់ !

ស៊ីដនី បាននិយាយថា « ឯងគួរតែចូលរួមប្រកួត » ។ « ឯងជាសិស្សក្រីក្រសាលាបំផុតក្នុងថ្នាក់របស់យើង ! »

ពាក្យសម្តីរបស់ស៊ីដនីធ្វើឲ្យ ប៉ែនណាមានអារម្មណ៍ល្អ ។ នាងមិនបានដឹងច្រើនអំពីការសរសេរតែងសេចក្តីនោះទេ ។ ប៉ុន្តែនាងចង់សាកល្បង ។

ក្រោយចេញពីរៀន ប៉ែនណា អង្គុយនៅឯកុបសំនាង ។ កុក កុក កុក ។ នាងបានគោរពខ្មៅដៃរបស់នាង នៅលើក្រដាសនៅពេលនាងគិតអំពីគំនិតរបស់នាង ។ ទីបំផុត នាងបានចាប់ផ្តើមសរសេរ ។

ប៉ែនណា បានចំណាយពេលពេញមួយសប្តាហ៍ដើម្បីបញ្ចប់ ។ ប៉ុន្តែដោយមានជំនួយខ្លះៗពីម្តាយ នៅទីបំផុតនាងមានអារម្មណ៍ច្បាច់ចាប់ដើម្បីបញ្ជូនតែងសេចក្តីនោះទៅ ។

ពីរបីសប្តាហ៍បានកន្លងផុតទៅ ។ ប៉ែនណា អន្ទះសាច់ឃើញចានរណាមួយ ។ ប្រហែលជាមិនយូរប៉ុន្មាន នាងនឹងធ្វើដំណើរទៅទីក្រុងញូយ៉ក !

លោក វ៉ិយ បានមានប្រសាសន៍នៅខាងមុខថ្នាក់ថា « មានសិស្សរាប់រយនាក់បានចូលរួមប្រកួត » ។ « អរគុណប្អូន។ ទាំងអស់ដែលបានសរសេរតែងសេចក្តី » ។

មេដូដរបស់ប៉ែនណា បានជួលចិត្តដោយក្តីរីករាយ ។ « ទោះបីជាគ្មានសិស្សណាម្នាក់របស់យើងឈ្នះការប្រកួតក៏ដោយ ក៏ប៉ែនណាស្ថិតនៅចំណាត់ថ្នាក់កំពូលទាំង ៥ ក្នុងចំណោមសិស្សដែលបានចូលរួមទាំងអស់ ។ លោក វ៉ិយ បានប្រកាសថា « សូមអរសាទរ ប៉ែនណា » ។

ប៉ែនណា ញញឹមខ្លះៗដែលមិនធ្លាប់បំប៉នរបស់នាងបានទះដៃ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តនាងត្រៀមក្រំយ៉ាងខ្លាំង ។ ការស្ថិតនៅចំណាត់ថ្នាក់កំពូលទីប្រាំមិនល្អដូចការឈ្នះនោះទេ ។ សុបិនរបស់នាងទៅឃើញទីក្រុង ញូយ៉ក រលាយបាក់ហើយ ។

ប៉ែនណា បាននិយាយថា « នោះគឺជាលើកចុងក្រោយដែលខ្ញុំនឹងព្យាយាមធ្វើអ្វីម្តងទៀត » ។

រូបភាព ប្តី និង ភរិយា

នៅពេលដែល ប៉ែនណា ត្រឡប់មកផ្ទះវិញនាងបានទម្លាក់ខ្លួនអង្គុយនៅលើកៅអីនៅក្នុងផ្ទះបាយជិតឪពុកម្តាយរបស់នាង ។ នាងបាននិយាយថា « កូនចៅការប្រកួតនេះហើយ » ។ « នោះគឺជាលើកចុងក្រោយដែលកូននឹងព្យាយាមធ្វើអ្វីម្តងទៀត ។ កូនធ្វើតែអ្វីដែលកូនដឹងថាកូនពូកែតែប៉ុណ្ណោះ » ។ នាងក្តោបដៃរបស់នាងលើក្បាល ។

ប៉ែនណា បាននិយាយថា « ម៉ាក់ និងប៉ាសោកស្តាយដែលកូនមិនបានឈ្នះ ។ តែម៉ាក់ និងប៉ាមានមោទនភាពដែលកូនព្យាយាម » ។ គាត់បានអង្គុយចុះក្បែរ ប៉ែនណា ។ « តើកូនចាំទេពេលបើចេញធ្វើការងារ កាលពីពីរបីឆ្នាំមុន ? »

ប៉ែនណា បានដក់ក្បាល ។ ឪពុកបាននិយាយថា « ប៉ាបានដាក់ពាក្យស្នើសុំការងារជាច្រើន ហើយគ្មាននរណាជួលប៉ាទេ » ។ « ប៉ាមានអារម្មណ៍បាក់ទឹកចិត្តណាស់ » ។

ប៉ែនណា បានដើមមុខឡើង ។ « ពិតមែនឬ ? » ប៉ាបានដក់ក្បាល ។ « តែប៉ាមិនបោះបង់ទេ ។ មួយរយៈធំក្រោយមក ប៉ាកបានការងារមួយដែលល្អគិតខ្លះ ។ ប៉ុន្តែនាងមិនកើតឡើងទេ ប្រសិនបើប៉ាឈប់ព្យាយាមនោះ » ។

ម៉ាក់ដាក់ដៃលើខ្នងរបស់ ប៉ែនណា ដើម្បីលួងលោមនាង ។ គាត់បានសួរថា « តើកូនដឹងទេថា ម៉ាក់បានធ្វើរឿងប៉ុន្មានទៅទស្សនាវដ្តីផ្សេងៗគ្នា ? » « ហើយតើមានប៉ុន្មានច្បាប់បានបដិសេធបទេ ? ប៉ុន្តែម៉ាក់មិនអាចបោះបង់ចោលទេ ប្រសិនបើម៉ាក់ចង់ឃើញការងាររបស់ម៉ាក់ចេះប្តូរម្តងទៀត » ។

ប៉ែនណា តែងតែគិតថា ម៉ាក់ប៉ាបស់នាងពូកែគ្រប់យ៉ាងចំពោះភិក្ខុការដែលពួកគាត់ធ្វើ ។ នាងមិនដែលដឹងថាពួកលោក ក៏ត្រូវបានគេបដិសេធដែរនោះទេ ។ នាងនៅតែសោកសៅ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាល្ងង់ខ្លៅណាស់ដែលមិន ព្យាយាមម្តងទៀត ។ នោះមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះរាបិតាស្ម័គ្រចិត្តព្រះទ័យសម្រាប់នាងនោះទេ ។ ប៉ែនណា បានសម្រេចចិត្តថានាងនឹងមិនបោះបង់ទេ ។ នាងអាចព្យាយាមម្តងទៀតសូម្បីតែអ្វីដែលនាងមិនពូកែក្នុងពេលនេះក្តី ។

ប៉ែនណា បាននិយាយថា « កូននឹងចូលប្រកួតម្តងទៀតនៅឆ្នាំក្រោយ » ។ ការចាញ់ការប្រកួត មិនមែនជាទីបញ្ចប់នៃក្តីសុបិនរបស់នាងនោះទេ ។

ប៉ែនណា បានទៅកុបសំនាង ហើយកាន់ខ្មៅដៃរបស់នាង ។ កុក កុក កុក ។ ដូច្នោះតើនាងអាចសរសេរអ្វីបន្ទាប់ទៀត ? ●

« ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងកិច្ចខិតខំ ហើយការខិតខំនាំមកនូវរដ្ឋាន » ។
រ៉ែល អិម ណិលសុន ដែលបានដកស្រង់នៅក្នុង ចយ ឌី ចូនស៍
« An Especially Noble Calling » Liahon ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០២០ ទំព័រ ១៦ ។